

*“Hvad jeg forudsiger, det vil enten ske eller
det vil ikke ske, thi Apollon har
forundt mig profetiens gave”*
Teiresias

*“Hvis jeg ville være digter, da
ville vel æstetikeren belære
mig om, hvilke egenskaber
der udfordres dertil”*

Paragraf 1 Vanskeligheden i almindelighed

Vanskeligheden i almindelighed i at begynde et filosofisk tidsskrift i Danmark kan ikke blot synes at være, men er i sandhed en betænkelig sag, jeg selv har ikke undladt at

Billede af Teiresias, der er en blind spåmand i den græske mytologi. Han optræder blandt andet i den græske tragedie-digter Sofokles' (495-406 f.v.t.) drama "Kong Ødipus" (uopført 429 f.v.t.). Citatet, som Ki-erkegaard anvender, er fra Ho-rats "Satirer" II, 5, 59.

gøre, hvad vel endog den mod mig gunstig stemte læser vil føle sig opfordret til, at ryste på hovedet, ad-varende og bebrejdende at tilråbe mig: "Hvorledes gik det ikke?"

Mænd der ved geni, ved talent, ved kundskabsrig-dom, ved læseverdenens ubegrænsede tillid står ud-mærkede iblandt os, er be-gyndt derpå og efter kortere eller længere tids forløb atter opgivet det.

Ja, selv for hr. professor Heiberg er et sådant fore-tagende ikke lykkedes ef-ter forventning. Af hans "Perseus", en journal for den spekulative ide, ud-

kom kun to hæfter. Og dog var han vel manden, hvis ellers nogen er det i kongeriget. Idet han begyndte et sådant værk, kunne han stole på sin egen magt, turde være sikker på, at medarbejdere ville flokkes om ham, da enhver ældre ville indse, at det var et foretagende, der havde et kært og uafviseligt krav på hans kraftige bistand, enhver yngre føler sig smigret ved den blotte tanke om den litterære distinktion, at have den ære at være medarbejder i professor Heibergs journal noget ingen yngre bedre forstår end jeg, der endnu ofte mindes, hvorledes i sin tid det ungdommelige sind følte sig beruset ved at turde vide, at et bidrag ikke blev forsmået, hvorledes ingen ung kadet kunne se mere begejstret op til den berømte general, under hvis fane han skal stride end jeg til "Flyvepostens" uforglemmelige redaktør.

Desuagtet bestod dette tidsskrift ikke længe, det blomstrede ikke ved et påfaldende abonnementsantal, foreningen af medarbejdere var, efter hvad man kan slutte af indholdet, ingenlunde således som enhver måtte formode det.

Men er dette sket, hvilken sandsynlighed da uden det urimeliges for at et lignende foretagende vil lykkes mig eller rettere hvor stor sandsynlighed da for, at der vil tides mig noget værre!

Har tiden ladet andre forstå, at det ikke lod sig gøre, så tør jeg vel næppe vente en venlig belærelse af erfaringen, men snarere en skrap og eftertrykkelig korrektion der kan indskærpe mig og mine lige ikke formasteligt at ville vove, hvad selv de udmærkede opgav.

Vel er det sandt, at den filosofiske interesse siden den tid har udbredt sig videre og videre, vel er det sandt, at netop det, at hr. professor Heiberg var begyndt derpå, kunne blive til stor fordel for mig, og man har jo oftere set, at hvad den stærkeste ikke formåede, det slap den svagere godt fra, at hvad den rige ikke opnåede, det vandt den fattige, fordi han kom i det heldige øjeblik, da det var at høste, den rige havde udsået, men desuagtet føler jeg meget godt, at sandsynligheden, for at mit foretagende vil lyk-

kes, er såre meget mindre, end den i sin tid var for professor Heiberg. At svaghed kan have held til at udføre, hvad kraften ikke mægtede, det siger man nemt nok bagefter, idet man skal begynde, finder man vist ikke opmuntring deri, thi hvem kender tiden og lejligheden?

Se her står jeg atter ved det samme punkt, hvem kender tiden og lejligheden? Det er der ingen mand i kongeriget, der gør således som professor Heiberg, og dog vil det ikke gå. Udsigterne er da ikke de bedste, min stilling ingenlunde fordelagtig. Jeg er ikke professor Heiberg, ja, jeg er endnu mindre end dette ikke at være professor Heiberg; thi jeg er kun N.N.

Den ældre vil måske anse mit foretagende for umodent eller i det højeste have overbærenhed nok til at se tiden an på anden dansk, han vil ikke understøtte mig, han vil dømmе. Den yngre vil vist ikke føle sig smigret ved den litterære eksklusion at være min medarbejder, næppe lod han sig vel bevæge ved mine bønner.

Hvorfor opgiver jeg da ikke det hele, hvorfor nærer jeg endog håb om, at det vil lykkes mig? Fordi min hensigt ikke blot er god, men tillige en ganske anden end deres der hidtil har forsøgt at udgive et filosofisk tidsskrift, fordi min forventning ikke blot er skøn, men tillige en ganske anden end deres, der hidtil er begyndt derpå.

Paragraf 2

Hensigten med dette tidsskrift

Hensigten med dette tidsskrift hvor glædeligt det end er at se filosofien udbrede sig trindt i landet, så der snart intet menneske mere findes, der ikke er berørt af dens ånde, indviet i dens velsignelser, så har denne glæde hos mig dog ikke formået at besejre den tvivl om virkelig alle de mange, som har givet deres navn til filosofien, forstod hvad der blev sagt, og hvad de selv sagde.

Denne tvivl ligger mig meget nær, da det ofte er gået